

Az icipici sünn kalandós utazása

Jött helyébe jót várj!

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy napfényes almáskert. Gyönyörű piros, sárga almák értek be őszre a kert fán. Egész évben erre várt az icipici sünn.

A férges almák már mind lehullottak, de az érett, méz-édes gyümölcsök még a fán süttették a hasukat a langyos őszi nappal. Eljött a szüret ideje. Gyerekek futottak a kertbe, és kis kosarakkal szedték az almát. Nem voltak gyakorlott almaszedők, ezért jó sok alma lehullott a földre – a sünnike nagy öröme. Az icipici sünn belehempergett a lédús almákba és a hátán cipelte odúja felé. Ám egy kislány észrevette.

- Nini, mozgó alma! Gyorsan menj be te is a ládába! Így került az icipici sünn az almás ládába, onnan a teherautóra, onnan pedig egy nagy hajóra. Ezen a nagy hajón szolgált három ragyás képű, martalóc matróz. Nagyon szerették elvenni azt, ami nem az övék. Így aztán lesompolyogtak a hajó raktárába, és hol ezt, hol azt elloptak. Egyikük rátalált az almaszállítmányra.

- Jaj, de finom illata van! Biztosan az íze is az. Megkóstolom – mondta és belenyúlt mélyen az almás rekeszbe, nehogy feltűnjön, hogy a tetejéről vett el almát. Mit gondoltok, mibe nyúlt? Épp az icipici sünn tuskéi kellős közepébe.

- Jajajaj! – sziszegte.
- Mi történt? – kérdezte a társa.
- Valami ördög van az almák között. Rettenetesen belém harapott.
- Megnézem én azt az ördögöt – mondta a társa és ő is benyúlt ugyanabba a ládába. De bizony ugyanúgy járt ökelme.

- Jajajaj! – kiáltotta.
- Mi lelt benneteket? – Szólt rájuk sziszegve a harmadik. – Addig hangoskodtok, hogy meghall a kapitány.
- Valami ördög van az almás ládában! Megharapott mindkettőnket.

- Majd adok én annak az ördögnek!
Fényes bicskájával haragosan belecsapott a ládába. De nem találta el az icipici sünt. Egy szép piros almát szúrt fel a bicska hegyére.

- Hát ettől féltetek, ti, világ gyávái? – nevetett. Aztán, hogy még jobban szórakozzon a társain, belenyúlt pusztá kézzel is a ládába. Mit gondoltok, mit történt? Az ő kezét is megszúrta az icipici sünn.

- Aúúúú! – ordított torkaszakadtából.
Ezt az üvöltést már a kapitány is meghallotta és lesietett a hajó raktárába. Ott találta a három jómadarat összeszúrt kézzel. Rögtön tudta, hogy mi történt.

- Loptátok az almát? Szégyelljétek magatokat. Büntetésből a hajó padlóját fogjátok súrolni a következő kikötőig, ahol aztán partra raklak benneteket, tolvajok!

- De, főnök! Ebben a ládában valami rettenetes dolog lakik.

- Nézzük! – mondta a hajóskapitány. Szétszedette a ládákat és megtalálták az almák között a félelemtől összegömbölyödött icipici sünt.

- Hát ettől a pici állattól ijedtetek meg ennyire? Hiszen ez csak egy sünn – nevetett a kapitány. De annyira nevetett, hogy a hasát fogta. Ezért nem is vette észre, hogy az egyik ragyás képű matróz lapátra tolta a sünnikét, és mérgeben beledobta a tengerbe.

Szegény sünni nem tudott úszni. Almáskerthez szokott, nem tengervízhez!

Ám nem késett a segítség. Épp a hajó mellett úszott egy kedves palack orrú delfin. Óvatosan az orrára emelte az icipici sünt és már vitte is a part felé. A pici sünn nagyon vigyázott a delfinre, nehogy megszúrja. A lábait annyira kinyújtotta amennyire csak sünn ki tudja nyújtani a kurta lábcskáit. A delfin nagyon vigyázott rá, nehogy elnyelje a habok. Ezért is nem vette észre a nagy bajt. Mert a közelben egy éhes fehér cápa épp delfinhúsrá vágyott. Már fel is gyorsult, hogy elkapja és megegye a jószívű palack orrú delfint. Igen ám, de nem vette észre, hogy mit egyensúlyoz az orrán. A delfin meglátta üldözőjét és meglepetésében szembefordult vele. Így történt, hogy mikor el akarta nyelni őt a nagy fehér cápa, a szájába pottyant a riadt pici sünn. Összegömbölyödött és tuskéival össze-vissza szurkálta a cápa nyelvét, száját. A meglepett cápa úgy köpte ki a sünt amilyen gyorsan csak tudta. Eszébe sem jutott a delfint üldözni. Úszott, menekült ész nélkül nagy kínjában. A kedves delfin pedig ismét orrára emelte a pici sünt és partra vitte. Épp az almáskert közelében tette ki.

- Köszönöm, hogy megmentetted az életem a tengerbefúlástól – hálálkodott a parton a sünnike.

- Én köszönöm, hogy megmentettél a veszedelmes nagy fehér cápától – köszönte meg a sünn segítségét a delfin.

- Legyünk jó barátok!

- Legyünk jó barátok!

Így váltak el. Barátsággal. És még ma is nagyokat nevetnek a kalandjaikon, ha eszükbe jut.

Judit néni

